Recensie: 28 years later ****1/2

Kinepolis Antwerpen
vrijdag 20 juni 2025

foto © Sony Pictures

Recensie:
Met 28 years later brengt regisseur Danny Boyle de derde post-apocalyptische horrorfilm uit de reeks naar de bios. Wie de twee eerdere films zoals wij niet zagen, kunnen we geruststellen. Dat is niet nodig. Je kan ook zonder die gezien te hebben namelijk genieten van deze prachtige ode aan menselijkheid, een coming of age-verhaal waarbij de 12-jarige jongen Spike (Alfie Williams), de zoon van Jamie (Aaron Taylor-Johnson) en Isla (Jodie Comer) de leugens van de waarheid moet zien te onderscheiden.

In 28 years later is het Rage virus al twee keer wild tekeer gegaan, heeft het doden veroorzaakt, maar vooral heel wat mutanten. Wie kon vluchten naar de Britse eilanden staat er onder quarantaine. Er heerst schaarste over zowat alle producten dus worden die gerantsoeneerd. Jamie zal met zijn zoon van het eilanddorpje Lindisfarne naar het vasteland trekken om daar te jagen op mutanten, wat deel uitmaakt van een ritueel dat hem volwassen zal maken en een reden zal vormen voor een feestje bij terugkomst onder andere op de tonen van 'Delilah' van Tom Jones. Veilig oversteken kan echter enkel bij laag tij, wanneer er een weg bloot komt te liggen tussen het vasteland en het eiland. Bij hoog tij, geraak je door de stroming niet aan de andere kant en dreig je te verdrinken.
Spikes moeder lijdt aan een onbekende ziekte, ze heeft barstende hoofdpijn, niemand blijkt haar te kunnen helpen en vanuit het standpunt van de jongen lijkt het er wat op dat ze aan haar lot overgelaten wordt. Wanneer ie tijdens zijn tocht op het vasteland vuur zag en dat vertelt aan een van de dorpelingen, krijgt ie te horen dat dat wel eens dokter Ian Kelson (Ralph Fiennes) zou kunnen zijn geweest. De jongen leert zijn verantwoordelijkheid te nemen door voor haar te gaan zorgen en haar stiekem mee te nemen naar het vasteland, iets wat ze zelf pas lijkt te beseffen vermits ze nogal suf is de ganse tijd, wanneer ze al op het vasteland zijn.
Met pijl en boog, waardoor de film ook in zekere zin aanvoelt als een moderne ridderfilm, probeert Spike mutanten van hen af te slaan. Hij ontmoet ook een Zweedse NAVO-soldaat die mee voor wat veiligheid kan zorgen, hoe relatief die ook in deze omstandigheden is. In een verlaten treinstel helpt Isla een hoogzwangere mutante te bevallen. Spike assisteert zijn moeder en zal de navelstreng doorknippen. Maar de pijnen die ze uitschreeuwt, lokt andere mutanten en de net bevallen vrouw keert zich tegen Spike en zijn moeder. Ze wordt dan ook gedood. Het kind blijkt gezond en geen mutant, wat de dokter later 'het wonder van de placenta' zal noemen.
Kelson kan maar een beperkt aantal tests doen met Spikes moeder om tot de conclusie te komen dat ze

Dit artikel en zijn foto zijn auteursrechtelijk beschermd.
Herdistributie zonder schriftelijk akkoord is verboden.
This article and its picture are copyrighted.
No redistribution allowed.

terminale kanker heeft. 28 years later integreert zo het thema euthanasie en de liefdevolle dood. Maar bovenal gaat de film over menselijkheid en menselijke waardigheid waardoor die, ook al wordt die gecatalogeerd als een horrorfilm, ook zo mooi is. De kijker wordt de Memento Mori-boodschap meegegeven. Dat sterven deel uitmaakt van het leven en we het vroeg of laat allemaal doen.

Een ander belangrijk thema in deze film is de onbetrouwbare vaderfiguur. In 2002 tijdens de eerste uitbraak van het virus zien we hoe het jongetje Jimmy Saville van zijn vader die dominee is, een kruisje krijgt om zich te beschermen, terwijl hij zich overgeeft aan de mutanten omdat ie denkt dat het einde der tijden aangebroken is. Spikes vader blijkt dan van zijn kant ook niet betrouwbaar. Zo betrapt zijn zoon hem met een andere vrouw die al een relatie heeft en verwijt hij hem dat ie niet over het bestaan van de dokter met hem gesproken heeft. 28 years later zoomt daarnaast wel in op de unieke band die er bijna steeds is tussen een zoon en zijn moeder. Wat niet wil zeggen dat een moeder geen geheimen kan bewaren voor haar zoon.

Het is het acteerwerk van Jodie Comer, Alfie Williams en Ralph Fiennes, wiens personage als enige volwassen man vertrouwen inboezemt, dat ervoor zorgt dat deze film ook weet te ontroeren. Letterlijk en figuurlijk mag Spike zijn moeder een speciaal plekje geven. Hij zal dus moeten leren loslaten, zelf zijn plek in de wereld vinden, en voor het eerst in zijn leven ook nieuw leven zien ontstaan.

28 years later verwijst niet zelden naar de Bijbel, onder andere in de quote: 'Vader waarom heb je me verlaten?', is ook bij momenten grappig 'Ik zie lullen vanop afstand' maar ook bijzonder scherp over lip fillers, en andere cosmetische chirurgie. Echte schoonheid zit in hoe naturel je bent en blijft, lijken de makers zo mee te geven aan de kijkers. Maar bovenal gaat deze film in zekere zin ook over kritisch leren denken, bestaande opvattingen of wat er tegen je gezegd wordt, in vraag durven stellen, en flagrante leugens durven blootleggen.

Wij zagen 28 years later in Laser Ultra. Het moet gezegd dat regisseur Danny Boyle en dan vooral zijn cinematograaf Anthony Dod Mantle bijzonder knap werk hebben afgeleverd. Het kleurenpalet is zo rijk, het groen van de natuur, waar deze film ook een ode aan is, zo groen zoals we dat nog nooit eerder hebben gezien op het grote scherm, wat lekker contrasteert met het geel van bloemen of de zonsopgang, het oranje en rood van vuur en gevaarlijke (nachtmerrie)scènes en het blauw van het water.

Door deels te werken met smartphones, versterken de makers het beangstigende en beklemmende gevoel, maar vooral ook het bij momenten verlies aan realiteitszin bij Spike en zijn moeder, die blijkbaar wel alert is wanneer het er écht toe doet en zij en haar zoon in gevaar zijn. Het gebruik van smartphonebeelden versterkt contradictorisch genoeg ook de realiteitszin, wat we eerder ook zagen in een film als The Blair Witch Project uit 1999 waarin een homevideocamera werd gebruikt en toen al hetzelfde effect opleverde.

< Bert Hertogs >

Dit artikel en zijn foto zijn auteursrechtelijk beschermd.
Herdistributie zonder schriftelijk akkoord is verboden.
This article and its picture are copyrighted.
No redistribution allowed.